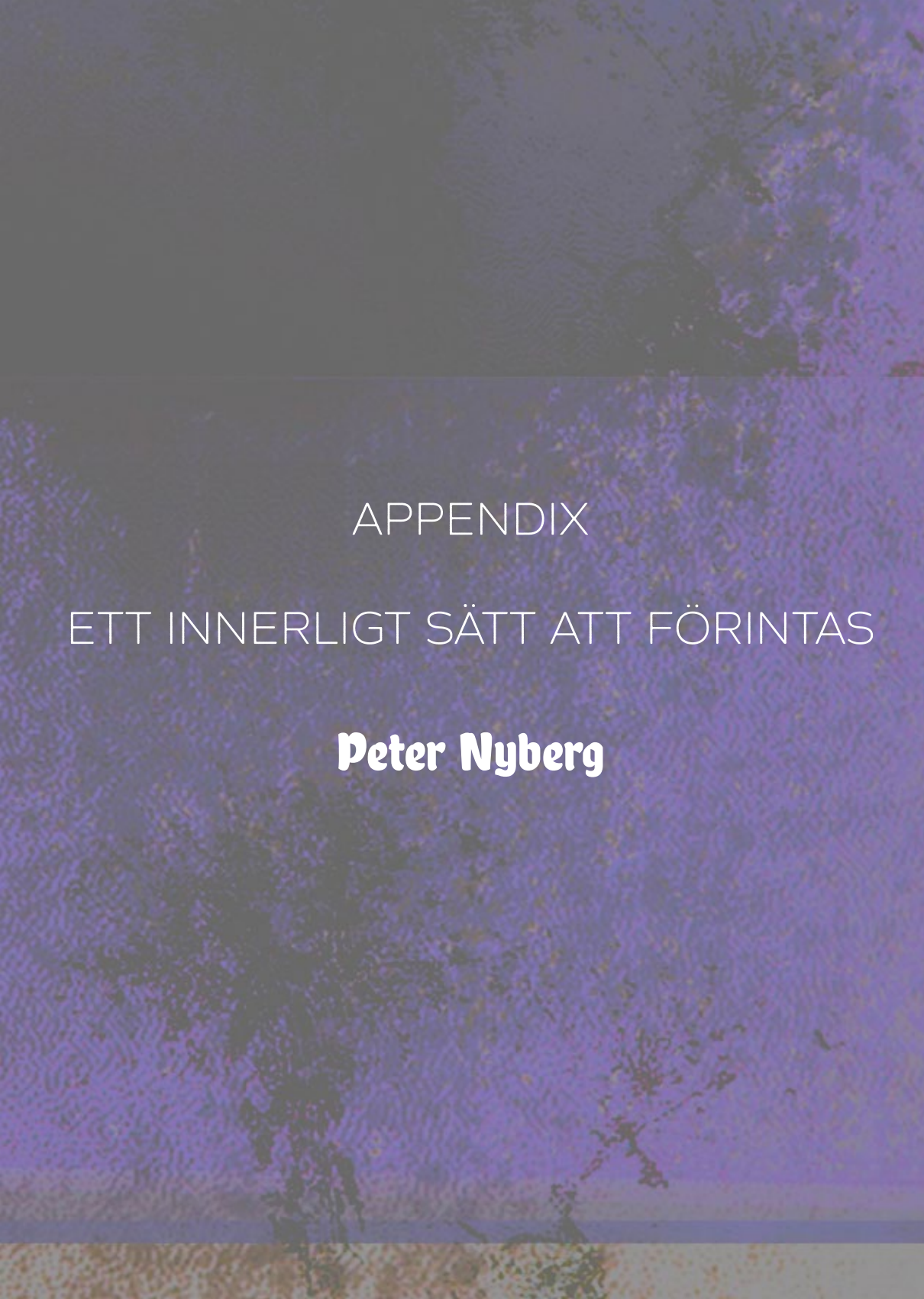

APPENDIX

ETT INNERLIGT SÄTT ATT FÖRINTAS

Peter Nyberg

APPENDIX

ETT INNERLIGT SÄTT ATT FÖRINTAS

PETER NYBERG

© Peter Nyberg
© Karl Larsson, omslag
Grafisk form: Karl Larsson
Digital upplaga 2022
Magnus Grehn förlag en del
av Litteratucentrum Kvu.
Tack till Kulturens
Magnus Grehn förlag
Domaregatan 11C
573 35 Tranås
Sweden
0727070054
mgrehn@hotmail.com
www.magnusgrehnforlag.se

AMTRAK

Från tågfönstret har Appalachernas bergskammar vildsvinsborst.
Svarta och fingerlösa träd driver nerför sidorna mot spåret.
Vi befinner oss i den punkt där allt är oklart – som under en religiös övning
i förståelse.

Långt nere flyter en grönskimrande flod under rostande spindelnät.
Balkarna hindrar stenen från att falla samman som lera.
I fabrikerna är alla fönster krossade och en man ser tåget stanna in.
Ett plus ett är inte längre två. De drömmar som blir kvar inom oss är som
nitroglycerin.

Någon byggde en gång den här bron.
Någon byggde en gång den här punkten
där inget styrs av naturliga lagar,
där grå män med stora cigarrer
förhandlar om tid i utbyte mot framgång.

Vildsvinsborsten kammar den sandfärgade solen och smaragdforsen glittrar.
Skenornas skarvar dunkar som betongblocken på landsvägen. Säg något
otillbörligt igen. Det vildsinta skrattet när ännu en punkt börjar glida och någon
kravlar mot oss i mittgången.

Vagnen släcks mellan två stationer, motorn rusar, sedan tystnaden.
Vi är tre timmar ifrån slutstationen, omgivna av nyfödda som ser på varandra.
Samtalen blossar upp och stannar av. Mina ögon sluts, andningen saktar in.
Vi skakas om och blir stål i det framskrällande drevet. En position
återupprättas.

METROPOLIS

I lägenhetshotellet luktade det uppvärmd mat
och fotsvett från heltäckningsmattorna.

Grannen väntade vid hissen om morgnarna.

Han berättade att han jobbade på bank och
hade bott där i tre år. Kritstrecksrandig kostym
och pannan blänkte, en märklig odör
av svett och parfym runt honom.

Hettan hade flyttat in och de vita lådorna i fönstren
skorrade fram en artificiell svalka. Staden var mycket torr
och människofloderna drev längs gatorna med
allt större kraft ju längre dagen gick. Köerna till
attraktionerna i den tyngande solen, timtal innan
båten gick ut. Ibland föll någon och människor
sprang dit, erbjöd vatten och ett skorrande rum. Efteråt
stod alla i kön igen och vakterna muttrade om
eget ansvar.

En morgon doftade det av klorofyll och fukt
när jag gick upp mot bokaffären. Parkerna
var gulnade sedan länge och dammarna
hade börjat lukta förruttelse. En bubbla
av ursprung svävade i huvudhöjd och något
av den gled in i min kropp genom näsan
och bosatte sig där som en skygg katt med len päls.
Skeendenas bok låg uppslagen på mittan.
Jag hörde väsande simtag från djupen.

KRAKOW

Res någonstans och säg ditt namn
i allt det främmande som passerar.
Den kristalliserade luften lämnar
kroppens värme och förintas,
återgår till sitt ursprung, dolt för ögat.

Ditt namn i de främmande ljuden.
Sedvänjorna och gesterna som passerar.
Du står på torget
i en orrtupps uppspärade fjäderdräkt
skakande i väntan på den stora poeten
som inte kommer men kanske är
en gammal kvinna med rödbrun mössa
och nyinköpta hyacinter i händerna.

Res någonstans och passera
de smäktande kaféerna där ingen
äkta människa dricker kaffe.
Ditt namn blir främmande
när det lämnar munnen och tvingas slåss
bland de andra vibrationerna.
Ett kostymklätt barn för sin kaka mot munnen
sedan gunghästarna i trä slutat röra sig.

PETRA

I kameran fanns en serie fotografier
på roströda berg. Jag gick upp till
profeten Arons grav medan regnmolnen
samlade sig. De andra i resesällskapet
rörde sig genom passet tillbaka till hotellet.
Åskan kom när jag nådde graven.
Blixtar skallade i massiven. Du blir kvar här,
sa någon. Vägen ner genom det hamrande regnet.
Utmattad nådde jag den röda sanden,
röda strömmar rann genom det röda passet.

I hotellets vestibul
satt ingen.
På hotellrummet
låg min färdkamrat
i mörkret under täcken.
Jag tog av mig kläderna
och hörde ett brus och i bruset
en svag röst som
talade om försoning.

FOSTERBARN TILL TYSTNADEN OCH LÅNGSAMHETEN

|

Det ohörda är vackrare än det hörda,
tänker jag gång på gång som slav
under barnskrik och vällingservering
kattkiss och hundmens. Urspårade
tonårshormoner och någon sitter tyst
framför en dator i sitt rum. Jag går dit
med smörgås under luncherna, känner
lukten av föråldrad matta och avundas, ser
skärmen blinka till och barnspelen framträda.

9

Det ohörda är vackrare än det hörda,
tänker jag och bär ut en stol på altanen.
Mörkret omsluter, kylan, allt mänskligt
försvinner. Ljuden tonar ut. Jag låtsas
att skriken tillhör någon annan, att jag
blivit ett fosterbarn till tystnaden och långsamheten.
Andas för första gången på dagar. In
ut. Bland skuggorna står någon, ett ljus
flammar till vid tomtgränsen. Ett språk
utan röst. Bakom mig har allt blivit tyst.

Det ohörda är vackrare än det hörda,
men de som skriker och serveras står
i dörren. "Är han sjuk" frågar en av dem.

"Kom in nu", säger en annan. Jag tänker
på det ohörda när en människovarelse
klättrar upp i mitt knä och säger att hon
inte kan sova utan mig. Något flammar upp. Da
Jag förstår inte, men har gjorts till människa igen.

Mörkret är en tjock väv, natten ett hem för den
som begrundar på gränsen mellan skog och samhälle,
den som iakttar familjen, mannen i stolen, barnet i knät
och avundas de intensiva livet som
hastigt flammar upp och snart falnar.

I mossan finns spåren efter djur,
fördjupningar och former där de legat
i det uråldriga, nästan som människor.
Träden är fallna och övervuxna av
gröna virvlar. Att ta ett steg är att
sjunka ner i en våt grönskas fisklika mun.

Jägmästaren närmar sig och
ur skymningen har stjärnorna tonat fram,
träden vrider upp sina håligheter men
ingen vågar längre inträda. En tjärn
med svart vatten dväls längre in,
Om nätterna bryts dess yta underifrån. Något mer
ursprungligt än människan, något
mer beständigt, rör sig. En varm andedräkt,
en lätt viskning och ljusa ögon
i det nedsinglande mörkret.

Sedan den mörka dimman
tillintetgjorde våra planer
följer jag den som söker sig till människorna,
ser den stå i tankar vid gränsen. Det
uppflammande ansiktet. En
förhärskande avund och dimman
sveper in den i natten, skuggorna
sträcker ut sina tentakler och drar den
tillbaka. När vi står inför varandra
täcker en febrig dagg dess kropp.

Starrgräset förtvinar vid tjärnen,
inga fåglar sjunger sedan den mörka dimman
tillintetgjorde våra planer. Den återvänder
på vägar jag inte förstår. Ett mörkt
sken lägger sig mellan skuggorna i mossan
och ytan vibrerar i en djup ton. Hundar
skäller i fjärran, vittrar det okända, känner
skalvet. Från stigen ser jag familjen gå in i ljuset.
Människornas korta livstid och
deras arrogans inför sina oändliga
möjligheter till lycka.

GUDSDEFINITION

Någonstans sammanfaller allt,
det förgångna med nuet
alla handlingar en människa gjort
alla handlingar alla människor gjort.

Vi skapar en punkt där alltet inryms
och i den punkten planterar vi Gud
definierar Honom efter våra behov,
inympar våldsamhet och hämndbegär
så att Han bli omöjlig på alla sätt
utom genom sin förlåtelse.

Diskussionen förs av pojkar
som vill ha rätt och tar till alla knep
för att hävda sina teser men
någonstans finns en flicka
nedsänkt i en källarvåning i en storstad
och inom henne mumlar en mjuk röst
om tillvarons alla möjligheter till försoning.

SKUGGVÄRLD

Ibland reser sig någon,
går fram till fönstret och
tittar ner på gatan. Står tyst
i flera minuter utan att
spegla det hen tänker.
Återskenet av människan
i glaset är allt vi
får ta del av. Inte det
som sker på gatan,
inte drömmarna, bilderna
som rusar igenom hjärnan
utan den svagt skisserade
silhuetten i fönstret och
smutsen från avgaser
och föroreningar som ger
konturerna raster. Sanningen
säger någon innan också hen
ställer sig vid fönstret.

RÄVLERA

På åkern ligger ljuset som aska. Materien
förändras när någon stryker mot den
med sina våta fingrar. Jag hoppades få se dig
på festen, säger han. Ansiktet skiftar
mellan ilska och besvikelse. I den grå klumpen
bor en vas eller det som ska ge konstnären
ett nytt formspråk, en ny betydelse.
En räv syns, ett ögonblick innan villebrådet
dödas. Händerna stryper kroppen. De
uråldriga redskapen vidgar inifrån. I var och en
av de grå klumparna vilar ett konstverk –
varför skulle någon gå på fest under de premisserna?
Ljuset skär genom skogen och den röda svansen
försvinner in i slyn.

PÄLSÄNGER

Landsbygden har globaliserats, alla
människor har all kunskap, helt nära.
Så som det alltid har varit. Helt nära
ligger åkrar och någon vet
att den ätande skalbaggen heter pälsänger.

ALZHEIMERS

Berget växer av avlagda minnen. Det skuggar
alla skeenden från utsiktsplatsen. En klar dag
kommer turister upp hit för att se ut
över jordbrukslandskapet, utan intresse
för de krumma bönderna och gistna ladugårdstaken,
men fälten av vallmo i solnedgången och
den klara himmelsspegeln avbildas med mobilkameror.

En gång fanns kantareller gömda under granarna
men skuggorna gör dem omöjliga att hitta längre.
Numera går människor i skogarna på bergssluttningarna
för att vara i något ursprungligt en kort stund.
De går hem och äter smörgås och dricker kaffe
medan de diskuterar känslan där nere.

Somliga tar med mossor hem, en hand av något som
inte kan återbördas och inte växer igen. Kvar finns
bara en vanmäktig tomhet. Ibland börjar den växa
och skapar egna skuggor, eget liv som sprids
och sliter på bergets sidor tills det faller. Ofta
uppmärksammas inget förrän lång tid passerat.

MÄN

Innan trädgården planterades hördes rösterna,
men bara på avstånd. Gamla män
med ölglas i bastun förstod världen.

Deras inblickar i tillvaron gav dem befogenhet
att berätta vad som var rätt och vad som var fel
medan lavarna mörknade under dem.

De var i ett slutet rum som öppnades och
blev spelplats för slingrande röster.

Tillvarons centrum
skakade och sprack upp.

Men det enda som blev starkare
var det förlamande bruset av röster.

DRAKE

När jag vaknade löpte linan till den
gulröda draken mellan mina händer.
Ett rött streck skar in i huden
men långt uppe, mot det djupt blå
seglade min barndom medan huvudet
vilade i jorden mellan grässtråna.
Jag var i min ungdom och kände den brännande
längtan vrida min inre oro och nyfikenhet
på allt livet kunde vara. Smaken av dålig
folköl och snus dröjde kvar i gommen.
Vi blir till i ögonblick och skiftar genast till
att förföras av tankar som är omöjliga att motsäga,
entydigheter och säkra omdömen, skrik och passion.
Vi är de enastående som ständigt undertrycks
för de intellektuellas framgångar. Liken var
bara människorester, skal för de mindre varelser
vi var tvungna att utrota. Men jag minns
handen mot gevärskolven, hur den skakade
första gången. Som om jag svek
en alldeles grundläggande mänsklig princip
gång på gång tills ingen fanns kvar.
Efteråt blev inget bättre, bara andra som
drabbades av samma hatiska ilska. När
språket var etablerat fanns inga tankar
som kunde slå sig igenom längre. Jag
satt på verandan i min fåtölj med ginochtonic
glas efter glas efter jobbet och sedan när barnen

försvann, fanns inget annat kvar än
den svidande känslan i handen och smaken
av kinder som sugts inåt gång på gång. Jag
blev ett offer för samhället, villigt offrad.
Och när jag lade mig ner öppnade sig rummet
i ett ljust sken och kroppen skrumpnade
och alla rörelser smärtade, så jag lät bli att
orma mig, slog upp ögonen och såg
okända ansikten som inte förstod.

FÖR ATT

För att vi trodde på det de sa.
För att vi trodde att det de visade oss var
sanningar som ingen annan vågade visa.
För att deras sanningar understöddes av
det vi läste och såg i andra sammanhang.
För att de etablerade visade samma sak
men sen skrek om rasism och fascism och skam.
För att vi inte definierade oss som rasism och fascism och skam.
För att vi definierade oss som de bra människorna
som fått nog.
För att det var så.
För att de andra sa "alla ska med" men sen
lämnade alla efter sig.
För att det fanns ett val på den tiden.
För att vi trodde att de utanför ICA eller Konsum
var kriminella och utnyttjade våra äldre.
För att vi inte förstod deras drivkrafter.
För att deras Gud var en annan Gud eller
vi sket väl i Gud.
För att deras moral verkligen var klandervärd.
För att hedersvåld, månggifte, pedofili var
en del av deras trossystem.
För att alla sa det.
För att de etablerade understödde deras lögner.
För att vi vet nu.
För att jag ville någon annanstans.
För att jag trodde på deras vision om en god plats
där barnen kunde leka utan att vara rädda
och där gamla kunde leva trygga.

För att de svarthåriga gjorde dem rädda.

För att de svarthåriga gjorde oss rädda.

För att vi inte ville vara rädda.

För att någon ville använda oss.

För att någon under en lång tid hade närt oss med sitt hat
och vi inte såg det.

För att vi inte såg när historien vek sig över våra fingrar.

För att vi slutade läsa och såg på serier istället.

För att serierna gick att manipulera.

För att jag inte dödade människor.

För att jag inte trodde att människorna
jag dödade var människor.

För att de sa att de var djur, kryp som
sög i sig samhällets blod och hotade vår existens.

För att det blev något annat sen,
något jag inte såg och inte ville vara med om.

För att de blev allt som de varnade oss för
och allt som de hotade oss med.

För att alla val var gjorde sedan länge.

För att det var för sent.

BESKÄRNING

|

Vi har åtta datorer och sju mobiltelefoner.

I förrådet står en låda elektronik,
föråldrad och långsam, datorer och plattor.

Sverige är i kris. Ständigt. Invandringens fel.

Muslimernas fel. Strömmen av våld, våldtäkter.

Deras fel. Det besinningslösa äter oss och vi

avnjuter tänderna i köttet. Kropparna

skriker inte efter ro utan efter vilja. En ny skärm

istället för solidaritet. Medkänslan svirrar. Jag är en

av de välmående syndarna.

I dystopin är samhällets ramverk utsålt.
Människorna bevakas i sin rädsla. Skola,
vård och omsorg har blivit industrier och ingen

minns att samhällets funktion var
att skapa trygghet, omtanke om människor,
inte att exploatera förströelser.

En man filmar när han runkar i sin avföring,
kallar flickor horor tills han gifter sig med en av dem,
gör barnprogram och blir mångmiljonär på merch.

En svindlande längtan.

Symbolplanen och klangerna från världen
tidigt om morgnarna, de lägger sig på varandra
tynger ner och stryper allt mänskligt. Jag

ser snön yra och hundarna gnyr vid mina fötter.
Armarna som omsluter mig, kroppen mot
ryggen. En intelligent människas närhet. Hon

tar upp ett nytt batteri till skruvdragaren
ur handväskan och driver in skruven i väggen.
Den blir stadig, en värme har isolerats

mellan oss.

TÅG

Jag köpte biljett till en överklig plats.

När jag satt intill kofferten på tåget
såg jag världen sådan jag kände den
försvinna, omvandlas, förgrönskas.

Mellan de städer vi skulle till lärde vi
oss att leva i ovisshet över allt. Att
gå ut på perrongen var att gå ut i
nya ljud, nya dofter, ny luft.

De såg på oss med avsmak eller rädsla
tills känslan internerades hos oss.

När vi närmade oss målet var tågagnarna
såpbubblor och vi såg ut genom smutsiga
glas på smutsiga världar där
ingenting ännu tycktes ha gått sönder.

Vi kom till skogarna. Träden stod nära varandra
och luften var grönskande, även inne hos oss.
Vi öppnade ett fönster och kände fartvinden isa
ansiktena. Efteråt var vi verkliga igen.

På den sista perrongen väntade ingen. Små
bilar åkte runt på smala gator mellan små
hus. En kvinna log mot oss och passerade
som om ingen lemlästades där vi kom ifrån.

UNDER ROSEN

Vi är i det brinnande biblioteket,
det som sätts i brand till följd av skratt.

Det var ett skämt som bara invigda förstod,
shamanen i Kapitolium som tar selfies. Men

skratten skakade en hel värld. I Aristoteles
andra poetik finns den ordinära människan

och hens behov av något som gör livet
uthärdligt. Underhållning en kall januaridag

med tungt snöfall och mörker. Marmorstatyerna
som utsmyckningar medan de promenerar mot

senaten. Rusiga av vinst. Innan cellerna.
Kunskapen som utsmyckning. Han lägger

upp fötterna på bordet. Selfie. Hur lätt elden
tar sig i de torra pergamenten, hur den sprids

i människans förvridna ansikte.

ÖKEN

Boskapen sträcker ut sina tungor men finner bara sand och torka.
Ett beigt töcken och skinnet svider efter en het dag.
De pinade träden, de snabbt försvinnande spåren efter fötter.

I köpcentret ylar ingen vind men lamporna blinkar.
Kyldisken hummar av elektricitet och en gestalt
dold under tygstycken bär ett svept barn tätt mot bröstet.

Ingen går bredvid mig, inget vatten, bara sten.
Den tredje är försvunnen, enbart hornstötar långt borta.
Lukten av bensin och olja och diesel djupt inne i näsan.

Och jag såg en kvinna i röd klädedräkt och hennes namn var Lilith
och vid hennes hand gick en hyena och bakom henne de tre
jägarna. Redan i begynnelsen fanns slutet inskrivet.

En plastpåse har fastnat i de kuvade buskagen, en flagg
om att något verkligt fanns här, något som en kort stund
hindrade sanden att urgröpa oss till tomma blästrade former.

AVVIKELSER

I dockhusen på andra sidan vägen
lever dockmänniskor. Jag ser dem
genom min lins tidigt om morgnarna
när deras liv har färgats orangea
av frukost och trötthet. Lägenhet
efter lägenhet med människor som
äter vit sörja eller smörgås och dricker
kaffe. Barn som trötta släpar sig
till bords. Dockmänniskorna är
mycket olyckliga om morgnarna.
Bråken när de klär på sig och inte
hittar vantarna i klädhögarna.

29

De befinner sig på andra platser, där de kanske är
lyckliga, under dagarna men kommer tillbaka
några timmar innan de lägger sig för att sova.
De sitter stilla och ser på sina skärmar och
lagar mat och äter mat och sedan är det
läggdags för miniatyrerna. Efteråt ser några av dem
nästan ut att prata, men de övergår till
den stora skärmen och någon dramaturgi.
Ibland dricker de och männen begår ohyggligheter,
både mot sina kvinnor och sina barn.
Ibland dricker de och blir lyckliga.

Avvikelserna är få och inte signifikanta.

En dag stod en flicka och kastade en boll mot den murade väggen. Jag trodde mig uppfatta något men kunde inte precisera vad det var. En annan dag satt en kvinna länge och såg ner i en bok, leende. Men jag förstod inte skeendet, vad som hände.

En dag såg jag en man hjälpa sin son bygga en drake. De använde den inte men blev ett i sina rörelser. Förlåt. Det är inte om sådant jag ska skriva.

MASKINERIER

Det durrande ljudet från fabriken skär
och luktar svetslåga. Sega gestalter
rör sig böjda under stålbalkar över betonggolven.
Skuggorna från de konstgjorda skenen
vanställs och drivs ut mot väggarna, förgörs
och rusar tillbaka till källan.

Någon vecka under solen, på fredagarna
en köttbit, pizza, öl och senare groggarna.
Konsumtionsmekanismerna stärks på pendeln.
Planscher och väggar med de vackra och lyckliga, målet
är en paraplydrink på stranden medan barnen
leker i strandkanten. I pauserna mellan de
svarta tunnlarna lyser drömmen bakom stängda ögonlock.

Den oändliga skulden skär
transformeras till förakt som möts av
motförakt. De äter det finare köttet
blandar ner en tredje komponent i drinken,
behåller ryggar men inte ryggraderna
och driver de kommersiella maskinerier
som gör några få rika och de flesta rädda.

Om vi hade haft en bår
kunde någon ha legat på den,
inpackad i råa yllefiltar
medan allt rusar tillbaka till källan.

CIGARETT

Vi återvänder till platser som inte finns längre.
Samma gator men mer slitna. De sträcker ut sig
mellan samma hus, men nu nymålade.
De där punkterna i tiden finns inte kvar,
allt som lever är ett annat. Människor
har vuxit eller krympt, skaffat barn och gift sig.
Blivit andra. Mer sig själva.
Eller mindre sig själva. De skottar uppfarter
och äter frukost. Talar om barnen
grannarna och jobbet. Det som uppslukar
och förändrar. En gång skolkade och
rökte vi samma cigarett bakom gymnastiksalen.
Det räknas inte nu, när vi möts och söker
efter något nedlåtande, någon diskrepans
som antyder att jag blev lite bättre än du.
En människa måste resa bort för att
hitta ett hem. Jag drömde en gång att jag gick
mellan de röda och gula husen med svarta gavlar
och det var sommar och det doftade smultronjasmine
och jag var inte vuxen ännu. Ni var där
vid skolan med cyklarna, vi spelade basket
och pratade tills sommarskymningen kom och vi
skildes åt. Det var en enkel dröm om lycka,
om en värld som kanske fanns men inte finns längre.

ERKÄNSLA & TRIVIA

Runt nyår 2020-2021 arbetade jag tillsammans med några andra poeter med en utmaning i skrivande. Under 90 dagar läste vi varje dag två dikter ur tre diktböcker och reagerade på dessa genom ett eget poetiskt utkast. Jag publicerade mina på hemsidan www.peternyberg.org och i en sluten Facebookgrupp där deltagarna i utmaningen dagligen visade sina texter. Inte för att få dem kommenterade och skärskådade utan för att andra skulle läsa dem. Majoriteten av dikterna i *Ett innerligt sätt att förintas* och *Appendix* har utvecklats från diktutmaningens utkast. För att förtydliga processen finns nedan ett register över vilken dikt som skrevs vilken dag. Dikter som saknar siffra skrevs innan utmaningen började.

Givetvis finns anledning till tacksamhet mot de poeter som lästs under utmaningen, lika självklart har formuleringar och tankar medvetet och omedvetet överförts från dem. Hittar du som läsare spår efter Wislawa Szymborska, Göran Sonnevi, Tua Forsström, Louise Glück's *Vild Iris* och Bruno K Öijers *Medan giftet verkar*, se dem som hommage till de större poeterna. På samma sätt vill jag gärna att mina släktingar ser på verklig och intolkad medverkan i poesin. Utöver dessa har andra kulturella verk sugits in i arbetet, förhoppningsvis utan att störa läsningen.

Register: Ett innerligt sätt att förintas

Dag   Första rad

- 37   Ibland flöt gäddskallar iland
- 38   Vattnet formar min kropp till ett u
- 14   I strömmarna runt Vävle gick rödingar i grusbäckarna
- 39   En mörk fläck stor som en pennspets
- 33   Vid kohagen satt jag och läste om Gud
- 66   En del människor ska inte odla tomater
- 44   Skylten med Sommens fiskarter ramade in miniatyrhusen
- 18   Avtrycket från kaffekoppen har bildat
- 70   Ibland smulas sulorna sönder
- 19   Jag förbereder ett liv som ensam.
- 7   Fem steg en rå morgon i december
- 52   En decimeter snö förändrar världen
- 43   Kartongerna är packade och väntar i staplar
- 24   Hulkningarna slutar när jag tar minstingen i famnen
- 61   Som ett djur sänker hon huvudet
- 20   Katten spinner
- 65   Rådjursspåren utanför grinden
- 30   Det finns sådant som inte avtecknats
- 9   Fåglarna sliter snart broder Martins kött från kroppen
- 1   Vi satt i gräset utanför stugan
- 28   En morgon vid kaffet lösgörs jagen
- 75   Minnet trubbas av
- 34:56   Jag har glömt så mycket i mitt liv
- 54: 55: 78: 25: 14: 53: 10: 58: 8: 64:   I skogen finns ett lugn där ljuden dämpas
- 48   Vi var barn på gräsmattor med pappor
Jag säger något ingen hör
- 80   För länge sedan gled jag in i en alternativ verklighet
- 14   Djupdimensionerna pulserar

63 Det som skakar i konvulsioner
 88 Vi visste inte, säger en politiker
 87 De döda lades tätt sammanpressade
 79 Trösten att dyrka intet sedan ögonen bländats
 Utanför fönstret står en blodlön
 4 Den djupa blå färgen i påfågels dräkt
 Vi var i ett timglas
 Om natten sitter vi vid stenaltaret i bersån
 15 I Jardin de Luxembourg satt människor och läste
 15 Här finns en affär med sockerdekorationer

Nedanstående dikter i Appendix har tidigare publicerats i andra sammanhang:

Amtrak: *Fontän av ord* (2021) Sofra Poetike, Borås stad 400 år. Red Door Magazine (2019),
 Från ett avlägset land (2022).

Beskärning: Brand, Nr 3, 2021

Drake: Från ett avlägset land (2022).

Fosterbarn till tystnaden och långsamheten: Populär Poesi Nr 49 tema Keats, (2021).

Alzheimers: *Masken rämnar* (2021).

För att: Uppsalas litterära vårfestival (2020)

Tåg: *Masken rämnar* (2021).

Under rosen: *Fontän av ord* (2021) Sofra Poetike, Borås stad 400 år.

Öken: Uppsalas litterära vårfestival (2020). *Fontän av ord* (2021) Sofra Poetike,
 Borås stad 400 år.